

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1241/2021
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Цуцић Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ, мал. ВВ, чији је законски заступник мајка ББ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Игор Бесермењи, адвокат из ..., ради оспоравања очинства, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 462/20 од 02.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 462/20 од 02.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 462/20 од 02.12.2020. године, потврђена је пресуда Вишег суда у Новом Саду П2 3/19 од 21.09.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев за утврђење да тужилац није отац мал. ВВ, што су тужене дужне признати и трпети, брисање података о тужиоцу као оцу у матичној књизи рођених и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда поступка учињених у другостепеном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом тужиоца, осим истицања као ревизијског разлога, не указује се на законски основ на коме тужилац заснива тврдњу о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка пред другостепеним судом. Наводима да је супротно закону дозвољено учешће у предметној парници лицу које је означено као трећетужени указује се на релативно битну повреду поступка учињену у поступку пред

првостепеним судом, која не може бити ревизијски разлог у смислу одредбе члана 407. ЗПП. Ту повреду је другостепени суд ценио, али је нашао да иста није утицала на правилност одлучивања првостепеног суда о захтевима тужбе и трошковима поступка.

Према утврђеним чињеницама мал. ВВ је рођена у току трајања брака тужиоца и тужене ББ, па је у матичној књизи рођених тужилац уписан као отац малолетног детета. Након развода брака парничних странака 2018. године, старија ћерка ДД је поверена на самостално вршење родитељског права тужиоцу, а млађа ВВ туженој. Уређен је начин одржавања личних контаката и допринос родитеља издржавању детета са којим не живи. Медицинским тестирањем утврђено је тужилац биолошки отац мал. ВВ.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбу члана 56. став 1. и 2. Породичног закона када су одбили тужбени захтев, јер је ДНК вештачењем утврђено да је тужилац који је претпостављени отац и биолошки отац мал. детета овде тужене ВВ.

Ревизијом тужиоца оспорава се правилност примене материјалног права у погледу одлучивања о трошковима поступка, јер одредба члана 207. Породичног закона као критеријум за одлучивање прописује разлоге правичности. Ревидент указује да је саопштење тужене ББ да тужилац није отац мал. ВВ разлог покретања овог спора. Да је током спора тужена тужиоца држала у заблуди, те да разлози правичности налажу да сноси енормне трошкове којима је био изложен.

Врховни касациони суд не прихвата као основане ревизијске наводе тужиоца. О трошковима поступка одлучено је правилном применом одредбе члана 207. Породичног закона. Када се ради о трошковима потребним ради вођења парнице ЗПП у члану 153. став 1. као критеријум за накнаду трошкова поступка прописује успех у спору. Одредбом члана 207. Породичног закона прописано је да суд о накнади трошкова поступка у вези са породичним односима одлучује по слободној оцени, водећи рачуна о разлозима правичности. Разлози правичности по правилу налажу одступање од стриктне примене одговарајућег позитивног прописа, а из разлога што би стриктна примена прописа била супротна позитивном схватању правде и правичности. У конкретном случају одлучивањем да свака странка сноси своје трошкове поступка тужени је, као странка која је изгубила спор, ослобођен обавезе да трошкове накнади супротној страни, а разлог правичности у конкретном случају не подразумева обавезивање тужене да тужиоцу накнади трошкове поступка.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**